

waaninnig gastvrij volk dat alles met je deelt en waar je overal wordt uitgenodigd. Ik vind Nederland heel leuk, maar dat wij zo op onszelf zijn en zoveel binnen leven, vind ik niet fijn. Een open, gastvrije samenleving, waar je gewoon bij mensen binnen kunt vallen – daar hou ik van.”

Les 9

Probeer mensen te laten nadenken

“De tv-serie die ik nu maak, ‘Floortje naar het einde van de wereld’, is voor mij hetultieme programma omdat ik er zelf ook veel van opsteek. In elke uitzending zit wel iets wat me aan het denken zet. Laatst was ik op bezoek bij een Nederlands meisje dat samen met haar vriend in een tent in de wildernis van Nieuw-Zeeland woont. Dan realiseer ik me weer hoe ver we in Nederland van de natuur weg zijn geraakt. Als het hier regent maakt dat niemand iets uit, ja behalve als je nat wordt op de fiets, maar voor haar betekent regen dat ze de rivier niet over kan steken. Wij gaan naar de supermarkt voor een kant-en-klaar stukje vlees en zij moet een haas schieten om te kunnen eten. Die ze vervolgens vakkundig fileert, waarbij ze ook het hart, de lever en de nieren gebruikt omdat daar veel ijzer in zit.

De mensen bij wie ik op bezoek ga, hebben vaak mooie wijsheden. Zoals de aflevering met een Amerikaanse dokter in Panama, die in een uitgeholde kano naar afgelegen plekken peddelt om heel oude mensen van medische zorg te voorzien. Hij laat zijn vrijwilligers inzien dat in een heel oude vrouw nog een meisje van twintig huist – alleen zie je dat aan de buitenkant niet meer. Als hij naast die oude vrouw een prachtige jeugdfoto van haar omhoog houdt, dringt dat ineens tot je door.” ■

Mijn slimme broer werd eerst vuinisman en vrachtwagenchauffeur. Mijn ouders lieten hem.

Geen reservepanty

Voor mijn neus schitteren een paar prachtige hakken in een etalage. Als ik ze in de winkel aan mijn voeten schuif, gaat mijn telefoon. “Er is een mevrouw overleden en de familie wil jou”, zegt mijn collega.

“Ik ben aan het winkelen in Den Haag. Misschien kan iemand anders er heen om de regeling te doen? Dan doe ik de uitvaart.”

Als ik de schoenen afreken, gaat mijn telefoon opnieuw. “Deze meneer wil echt niemand anders en zal wachten tot je terug bent.”

Ik ga terug naar Amsterdam. De man van halverwege de tachtig staat al voor het raam te wachten. Hij begroet me warm en zegt: “Fijn, dat u er bent.”

Kortgeleden heb ik zijn vrouw nog gezien. Ze was ziek en zat in een rolstoel. De man kreeg hulp van zijn zuster en haar kinderen. Het echtpaar was kinderloos.

“Ik wil haar thuis houden”, zegt de man.

De algemene dienst heeft de vrouw al verzorgd. Met gesloten ogen en gevouwen handen ligt ze in een blauwe jurk met gekapt grijs haar opgebaard.

“Ze ligt hier mooi voor het raam. Hier heeft ook haar bed gestaan de laatste weken van haar leven.”

Ik knik.

“Ik wil dat ze hier blijft, maar ik wil liever niet al die mensen hier in huis voor de condoleance.”

“We brengen haar de dag voor de uitvaart naar het uitvaartcentrum, dan kan

iedereen daar ’s avonds komen condoleeren. De dag van de uitvaart komen we met uw vrouw naar uw huis, zodat ze toch vanuit hier vertrekt naar haar laatste rustplaats.”

De oude man knijpt dankbaar in mijn hand.

Hij kiest een zware eiken kist uit voor zijn vrouw. Op de dag van de uitvaart duwen de rouwautochauffeur en twee dragers de kist met grote kracht de auto in.

Ik help mee en geef de kist met mijn knie nog een extra duwtje. Direct schiet er een ladder in mijn panty.

Ik graai in mijn handtas. Vanochtend heb ik mijn donkere handtas vervangen voor een lente-exemplaar en ik realiseer me dat ik in deze tas geen extra panty heb gedaan. Ik trek mijn rok iets verder naar beneden, stap de auto in en de ladder schiet verder.

Als ik naar de voordeur van het woonhuis loop, bereikt de ladder mijn tenen.

Ik word begroet door de zus van de weduwnaar, die ik ook goed ken.

“Ik heb een probleem”, zeg ik tegen haar en til mijn rok op om het gat en de ladder te laten zien.

“Zo kan ik niet naar het crematorium. Ik heb altijd een reservepanty mee, maar juist vandaag niet”, zeg ik verontschuldigend.

“Oh, dat lossen we op”, zegt ze. “Er ligt hier nog wel een panty.”

De zus gaat naar de slaapkamer van het echtpaar en roept “Wat voor kleur wil je?”

“Zwart graag.”

Even later trek ik op de wc een zwarte panty van de overleden vrouw aan. Ze was iets kleiner dan ik. Het kruis hangt laag tussen mijn benen.

Als ik naar de voordeur loop, bereikt de ladder mijn tenen

ILLUSTRATIE ELINE SCHIPPEREN

Achter elke rouwadvertentie schuilt een verhaal. Mickelle Haest tekent de ervaringen op van een uitvaartverzorgster.